

Elogi del «meu» petit cinema de poble

Antoni Serra

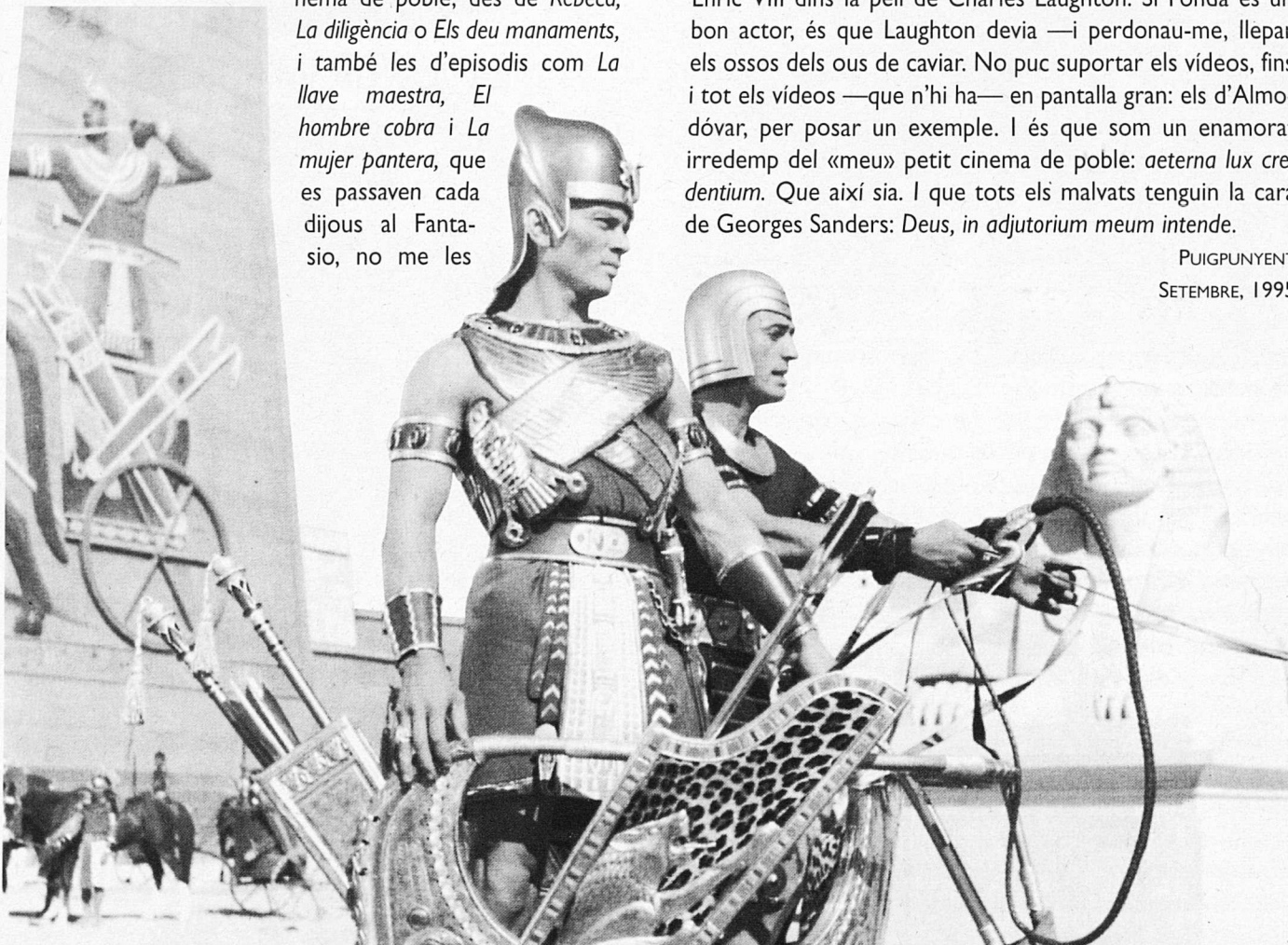
En aquest estiu d'avorriments, he llegit Roald Dahl (*Tales of the Unexpected*, si no és molta molèstia) i, aleshores, he recordat que Hitchcock havia traslladat no poques narracions de Dahl a la televisió. Hitchcock tenia capacitat per aconseguir fins i tot l'impossible. *La finestra indiscreta*, sense anar més lluny, demostra com, amb pocs mitjans i una història de pati de veïns, es pot fer obra mestra, genial.

I tanmateix Hitchcock no ha aconseguit que m'agradi la televisió: amb ell i sense ell, la televisió —inclòs el cinema que passa per la petita pantalla— em fa son.

El cinema, m'agrada veure'l en pantalla gran, en un local a les fosques i en silenci. Tot això són condicions inexcusables per a mi. Som així d'absurd. Però es que les pel·lícules, sobretot les que em marcaren la joventut en el «meu» petit cinema de poble, des de *Rebeca*, *La diligència* o *Els deu manaments*, i també les d'episodis com *La llave maestra*, *El hombre cobra* i *La mujer pantera*, que es passaven cada dijous al Fantasio, no me les

puc imaginar ni tornar a recordar, si no hi ha a l'abast aquests requisits receptors indispensables. Això de la televisió, això del vídeo, em semblen, tot plegat, i ho diré malgrat que qualcú pensi que som retrògrad —me'n ben fot—, com una llauna de sardines Isabel o de tonyina Calvo. Pura mixtificació. Un invent de la burocràcia (burrocràcia fins i tot). Comprenc que tothom té dret a ingerir proteïnes a preu raonable, però ja em direu qui voldria una sardina en llauna si de Santurce a Bilbao pogués comprar les millors sardines fresques del món. La burocràcia —en nom d'això que es diu la salut pública— va acabar amb les sardines, com també vol acabar —vídeo, petita pantalla— amb el cinema de veritat. És com si jo digués que Henry Fonda és un gran actor (qui no recorda aquella mel·líflua *En el estanque dorado?*, si just aquest títol ja invalida tota una filmografia), quan hi ha un Enric VIII dins la pell de Charles Laughton. Si Fonda és un bon actor, és que Laughton devia —i perdonau-me, llepar els ossos dels ous de caviar. No puc suportar els vídeos, fins i tot els vídeos —que n'hi ha— en pantalla gran: els d'Almodóvar, per posar un exemple. I és que som un enamorat irredemp del «meu» petit cinema de poble: *aeterna lux credentium*. Que així sia. I que tots els malvats tinguin la cara de Georges Sanders: *Deus, in adiutorium meum intende*.

PUIGPUNYENT
SETEMBRE, 1995

YUL BRYNNER: *ELS DEU MANAMENTS*